

ANNA PLES

POKLAD
ALEBO
PRIŠIEL ZO ZEME, TAK
NECH SA DO ZEME VRÁTI

**POKLAD
ALEBO
PRIŠIEL ZO ZEME, TAK NECH SA DO ZEME
VRÁTI**

ANNA PLES

TARAWERA
BRATISLAVA 2024

Miesta, osoby a celý príbeh v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami a osobami je čisto náhodná, napriek tomu, že sa môžu niekomu zdať povedomé...

ISBN

978-80-69091-05-4 pdf

978-80-69091-06-1 epub

978-80-69091-07-8 mobi

ISBN 978-80-69091-04-7 viaz

Predchádzajúce knihy tejto série:

Hotel Spirit, 2023

Večerná rapsódia alebo Nebež pred Bohom, 2024

Copyright @ 2024 by Anna Ples

Cover and layout @ 2024 by Tarawera Design s.r.o.

Slovak edition @ 2024 by TARAWERA

All right reserved

1.

Bratislava, 4. august 2023

Bol nádherný deň: slnečný, ale nie horúci. Dusno ustúpilo. Po dňoch v uzavretých, klimatizovaných priestoroch čerstvý, čistý vzduch lákal von. Predpoveď počasia prvýkrát nesľubovala búrku, ktorá všetkých Bratislavčanov potrápila nepredvídateľným každodenným dažďom a následnom dusnom. Martin mal dobrú náladu. Užíval si deň, keď hral úlohu osobného šófera svojho kamaráta Róberta, primára transplantáčnej kliniky. Dnes ráno v čiernom obleku a na bielom Porsche Martin slávnostne vošiel do priestoru na vystupovanie cestujúcich pred päťhviezdičkovým hotelom, kde sa konalo medzinárodné lekárske fórum. Obišiel auto a otvoril zadné dvere. Róbert pomaly vystúpil a poobzeral sa po dave, ktorý netrpezlivo očakával jeho príchod. Zakaždým jeho zjavenie vyzeralo čoraz viac, ako stretnutie s veľkou hviezdou na filmovom festivale so sprievodom po červenom koberci a bleskami fotoaparátov. Róbert všetkých zdvorilo pozdravil, potriasol si rukami s bližšími kolegami a zmizol v hotelovej hale.

Martin nasadol do auta a odišiel. Teraz mal niekoľko voľných hodín a už vopred plánoval, ako ich strávi. Bude čakať na Róbertov telefonát, aby sa mohol každú chvíľu objaviť pred vchodom do hotela. Stretli sa v ťažkej chvíli pre oboch, zblížilo ich tajomstvo hotela Spirit. A teraz napriek vekovému rozdielu si už jeden bez druhého nevedeli predstaviť svoje životy. Boli ako bratia, vážili si jeden druhého, dôverovali si, zdieľali problémy a úspechy. Ich dom na predmestí Bratislavy, starostlivo strážený pred zvedavými pohľadmi, mal nezvyčajnú dispozíciu a atypickú farebnosť. Róbert mal radosť z

vlastníctva nádherných vecí, od oblekov a hodínok až po auto. Porsche bolo vyrobené na objednávku. Biela bola nielen karoséria auta, ale aj celý interiér: sedadlá, bočný panel, volant, dokonca aj koberčky. Minimum tmavých farieb. Róbert, ktorý trpel melanofóbiou, si vytvoril všetky podmienky na to, aby ho žiadna cesta v aute nestresovala, či už ide v kliniku na ranné operácie alebo sa vracia domov po náročnom dni. Martin rád jazdil na takom neobyčajnom Porsche. A napriek úplne inému vkusu na krásne, pohodlné a rýchle autá, pri sedení práve v takomto mal odrazu pocit, že sa vznáša nad všetkými. Sebavedomie a ľahkosť, s akou sa pohybuje Porsche, ho nútilo zabudnúť na problémy a myslieť len na dobré veci. A Martin začal snívať. Zajtra spolu idú na dovolenku k jazeru Lago di Garda v Taliansku, kam ich pozval Róbertov taliansky kolega. Dlho očakávaný a vytúžený výlet.

Martin pracoval ako taxikár od svojich dvadsiatich rokov a ani raz za tento čas nemal chuť zmeniť zvolené povolanie. Všetko mu vyhovovalo: volil si vlastný rytmus, kedy a koľko pracovať. A veľmi často prispôboval svoj rozvrh Róbertovmu. Kedysi sa neodvážil nastúpiť na univerzitu a, naopak, snažil sa zo všetkých síl poskytnúť svojej žene všetko, čo potrebovala, a dať jej možnosť získať vyššie vzdelanie. A len vo voľnom čase študoval históriu, literatúru, umenie a hral na gitare, ktorej zvuk ju neustále dráždil. Počas pätnástich rokov manželstva nikdy nepochopila jeho povahu a po incidente s psychiatrickou klinikou sa s ňou bez ľútosti rozviedol. Teraz mal Róberta, ktorý mu zmenil život, ukázal mu iný svet a iné možnosti, podporil ho vo všetkých jeho snahách a záľubách.

Martin sníval o Taliansku, predstavoval, ako sa oni dvaja určite vyberú do Verony a Milána a virtuálne prechádzky po námestí Duomo by sa stali realitou, keď zrazu zazvonilo jeho pracovné číslo. Martin

prekvapene strhol. Dnes nepracoval, ale v zhone zabudol vypnúť telefón.

„Martin, ahoj,“ ozval sa sladký ženský hlas. „Môžeš ma vyzdvihnúť zo Starých Gruntov? Ako obvykle v blízkosti internátu.“

„Samozrejme, kam ideme?“ odpovedal automaticky zaskočený Martin.

„Na hrad Devín.“

„Budem o pätnásť minút.“

„Ďakujem.“

Martin sa spamätal až po zaznení krátkych pípnutí. Prečo dievčaťu priamo nepovedal, že dnes nepracuje? Ako sa stalo, že bol zmätený, a tak teraz nútený zmeniť svoje plány?

Martin otočil auto smerom na Staré Grunty. Na chvíľu premýšľal, či je správne pracovať na Róbertovom aute. Ale nič sa nestane, ak preukáže láskavosť majiteľke sladkého ženského hlasu. Martin nevedel určiť, kto presne to bol. Ale to nebolo prekvapujúce, každý deň nosí toľko ľudí, že by nebolo možné spomenúť si na všetkých. Ale podľa adresy uhádol, že je to jedna zo študentiek. Dievčatá si ochotne brali naňho kontakt a dosť často telefonovali, najmä v neskoršom čase, keď sa vracali samé z nejakej akcie. Martin za roky práce taxikára už dávno pochopil, že hlavnou vecou v jeho práci je dôvera. Verili mu, náhodní cestujúci sa stavali pravidelnými zákazníkmi, zdieľali informácie so svojimi priateľmi a preto nikdy netrpel nedostatkom práce. Martin sa zasa snažil svojich zákazníkov nesklamať.

Na námestí obklopenom buxusovými kríkmi, kde obyčajne vystupovali alebo nastupovali študenti, nikto nebol. Iba na parkovisku pred budovou stálo niekoľko áut. V diaľke na druhom konci uličky bolo vidieť skupinu mladých chalanov s kolobežkami. Martin sa poobzeral

okolo seba a pár minút čakal. Konečne sa otvorili dvere a zohnuté mladé dievča vkĺzlo dovnútra prakticky po štyroch. Za blond kučeravými vlasmi bolo takmer nemožné vidieť jej tvár.

„Ahoj, Martin, hneď som si neuvedomila, že si to ty v tomto aute,“ povedala dievčina bez toho, aby zdvihla hlavu.

„Ahoj,“ otočil sa Martin. „Dnes sedím v aute priateľa, ale myslím, že aj ty sa tu budeš cítiť dobre.“

„Samozrejme,“ usmialo sa dievča.

Martin zachytil prízvuk. Zafarbenie hlasu mu bolo veľmi povedomé. Dokonca si spomenul jej meno, Kat'a, dievča z Ukrajiny. Zvyčajne zhovorčivá a usmiata, veľa rozprávala o svojej krajine, o podobnostiach a rozdieloch medzi týmito dvoma národmi. Ale dnes sa dievča správalo zvláštne, bolo akési iné, napäté a niečo v jej výzore sa zmenilo.

„Nezabudni si zapnúť bezpečnostný pás,“ povedal Martin. Väčšina ukrajinských študentov vždy ignorovala požiadavku mať zapnutý bezpečnostný pás, keď sedeli na zadnom sedadle.

Vyšli na hlavnú cestu a až potom sa Kat'a narovnala, pohodlne sa usadila a zvedavo skúmala biely interiér auta. Upravila si vlasy a upevnila ich gumičkou. Martin sa na ňu pozrel v spätnom zrkadle. Krásne črty tváre, veľké zelené oči, klenuté obočie, upravené pery a nádherné husté vlasy. Minimum kozmetiky len zdôrazňovalo jej prirodzenú krásu. Je ťažké nevenovať pozornosť takejto žene.

„Máš rande?“ spýtal sa Martin bez rozmýšľania. Rád sa rozprával so študentmi, počúval ich príbehy zo študentského života.

„Dá sa to tak povedať,“ dievča nepokračovalo v konverzácii, čo bolo nezvyčajné. V tichosti išli ďalej.

Martin si všimol, že dievča zviaza pomerne veľkú červenú tašku z

hrubej vrecoviny, zdobenú rôznofarebnými kameňmi. Príliš staromódna a jednoduchá, vôbec nezodpovedala štýlu mladého dievčaťa. Chcel sa jej spýtať na ten zvláštny doplnok, ale Katin napätý pohľad ho prinútil mlčať.

Pozrel do bočného zrkadla a zbadal, že ho už nejaký čas sleduje čierny Jeep Wagoneer s viedenskými poznávacími značkami. Martin vedel o autách veľa a takáto kráska s osemstupňovou prevodovkou bola jeho nedosiahnuteľným snom aj na trhu ojazdených áut. Martin mierne spomalil a pozrel naň. Na jeho prekvapenie aj džíp spomalil a pokračoval za Martinom rovnako nenáhľivo.

„Kaťa, myslím, že sa tak voláš, nebude ti vadieť, ak zastavíme na čerpacej stanici? Úplne som zabudol, že potrebujem natankovať.“

„Nech sa páči.“

Martin zastavil, vystúpil z auta, otvoril nádrž, vložil do nej pištoľ a periférnym videním zbadal, ako čierny džíp zaparkoval trochu bokom. Dvaja mladíci asi tridsaťroční vystúpili, a keď dobehli k Porsche, začali ho pozorne skúmať. Len čo sa ozvalo cvaknutie prerušenia prívodu paliva, Martin vrátil pištoľ na svoje miesto a v tom istom momente sa pohľadom stretol s jedným z chalanov, ktorý šoféroval. S módnym účesom a miernym strniskom, slušne oblečený. Bol veľmi pekný, opálený a s atletickou postavou. Martin si hneď všimol drahé hodinky a hrubú zlatú retiazku na krku. Chlapík sa usmial a po anglicky oslovil Martina, snažiac sa pozrieť cez otvorené okno:

„Krásne auto. Jazdí dobre?“

„Áno, nestáujem sa. Vaše je tiež super,“ pokojne odpovedal Martin a mávol smerom k ich džípu.

Druhý chlapík, chudý a holohlavý, smelo potiahol zadné dvere a otvoril ich. Jeho pohľad zamrzol prekvapením:

„Wow. Len sa pozri, je celá biela,“ zavrčal a zakľial. A hoci holohlavý hovoril buď po rusky, alebo po ukrajinsky, Martin pochopil hlavný zmysel jeho obdivu.

„Kde je to dievča?“ pokračoval muž a prekvapene pozrel na svojho priateľa. Ten sa naklonil do otvoreného okna a chalani stretli sa pohľadom.

„Kde je dievča, ktoré nastúpilo do vášho auta na Starých Gruntoch?“ spýtal sa vodič po anglicky.

„Dievča?“ snažil sa Martin zostať navonok pokojný. Ktovie, čo majú títo podozriví chlapi v hlave. Ukázalo sa, že ho prenasledovali od samého začiatku a nie náhodou. Ich zvláštne správanie ale spôsobilo Martinovi zmätok. Keďže nevedel, čo má odpovedať, naklonil sa a tiež pozrel do salónu. Bol prázdny.

„Richard, osobne som videl, ako nastúpila do tohto auta. Nie som idiot,“ ospravedlňoval sa holohlavý zadýchaný muž vodičovi džípu.

„Drž hubu, Mykola. Tak niekde vyskočila.“

„Ale ako? Sledovali sme to auto od úplného začiatku.“

„Pod' za mnou.“

Martin si už nevšimnal hádku medzi mužmi a nechápal, o čom sa rozprávajú. Aj on prekvapene hľadel do prázdneho interiéru. Džíp odišiel. Martin sa ešte raz poobzeral po prázdnom interiéru, zavrel auto a išiel zaplatiť.

Jeho pasažierka záhadne zmizla. Pravdepodobne si všimla sledovanie a stihla vyskočiť z auta, zatiaľ čo on obchádzal okolo a zasúval pištoľ do benzínovej nádrže. Hoci bolo nepravdepodobné, že by to urobila bez povšimnutia, nenapadlo mu žiadne iné vysvetlenie. No plány sa opäť zmenili.

Martin nasadol do auta, ešte raz sa poobzeral po prázdnom

interiéri, naštartoval motor a začal opatrne vychádzať z čerpacej stanice, keď začul hlasné kýchnutie. Zo strachu zrazu zabrzdil a obzrel sa. Kat'a sedela na zadnom sedadle a pevne zvierala červenú tašku.

„Ha?“ Martin len zamrmlal. Srdce mu začalo biť s neobyčajnou silou. Poznal ten pocit. Strach, že sa opäť deje niečo zvláštne a nevysvetliteľné.

„Vďakabohu. Strašne som sa bála, myslela som, že ma títo dvaja začnú vyťahovať z auta. Čo myslíš, Martin, prečo sa na mňa pozerali, pýtali sa na dievča, ale nedotkli sa ma?“

„Pretože si nebola v aute,“ zamrmlal Martin monotónne.

„Veľmi smiešne, veď som tu sedela celý čas.“

Martin sa na dievča neveriacky pozrel a pokračoval v jazde. Príbeh o hoteli Spirit ho naučil pozerat' sa na niektoré nepochopiteľné a nevysvetliteľné javy, pripúšťajúce prítomnosť nejakej nadpozemskej sily. A pri komunikácii s tajomným Kvidom¹ v prípade zmiznutia obrazu Júliusa – nerobiť unáhlené závery, dať si čas a všetko sa vyjasní samo.

„Poznáš tých chlapcov?“ spýtal sa.

„Nie,“ rýchlo odpovedalo dievča.

Martin na ňu znova pozrel. Okamžite vycítil lož v jej hlase. Samozrejme, že tých chlapov poznala. Ale rozhodla sa to pred ním utajiť, aby predišla zbytočným vysvetľovaniam. Na druhej strane to nie je jeho vec. Nechce sa zaplietať do hádok iných ľudí. Odviezla ju a zabudne na tento incident. Ale hneď sa dal dokopy. Všetko by bolo v poriadku, ibaže otázka bola, ako Kati sa podarilo zmiznúť z auta a potom sa znova objaviť. Primárny strach vystriedala zvedavosť. Ako to dokázala? Spomenul si, ako ho rovnakým spôsobom mučili dohady, keď sa pokúšal odhaliť zmiznutie Vikarského² na prázdnom pozemku alebo Júliusových obrazov³. Jednu vec vedel s istotou: bolo nemožné,

aby to človek dokázal bez pomoci zvonku.

V tento horúci augustový piatok bolo aj napriek pracovnému dňu parkovisko pri Devínskom hrade úplne plné. Martin, ako už neraz, zaparkoval si pri reštaurácii na parkovisku pre návštevníkov. Zúfalo chcel dievča zadržať a opýtať sa jej, čo sa stalo na čerpacej stanici, no ona rýchlo zaplatila, poďakovala, vystúpila z auta a zamierila k bráne. Martin ju sledoval očami, keď zrazu za ním pomaly prešiel ten istý čierny džíp s viedenskými poznávacími značkami. Jasný, že hľadal najbližšie parkovacie miesto, no musel sa otočiť a oblúkom sa vrátiť. Martin sa natiahol a začal sledovať cestu. O minútu sa objavili chlapi a rýchlo kráčali smerom k bráne hradu. Len nepatrne pozreli na Porsche. Teraz ich jeho auto už nezaujímalo, sledovali teda dievča. Prečo? Čo od nej potrebujú?

Martin vytočil telefónne číslo Vojtecha, svojho učiteľa, kamaráta a vyšetrovateľa z policajnej stanice na Lermontovovej ulici, ktorý sa v príbehu Hotela Spirit ukázal ako neobyčajný a premýšľavý detektív, ktorý Martinovi uveril a rozumel mu.

„Dobrý deň Vojtech, prepáč, že ruším. Môžeš overiť ŠPZ-ku? Je to naliehavé. Ďakujem.“

Martin so žiadosťami nevolal veľmi často. Vojtech bol prekvapený, ale žiadne otázky nekládol. Vedel, že Martin by ho určite nerozptyľoval maličkosťami a že sa v jeho živote práve deje sa niečo dôležité. To znamená, že mu musí okamžite pomôcť.

Martin pár sekúnd váhal, potom vystúpil z auta a zamieril k vchodu do parku. Začal sa o dievča báť. Chlapi ju zjavne nehľadali z túžby zoznámiť sa. A neprišla sa s nimi stretnúť. Ale prečo ju sledujú? Ak ju teraz chlapi dostihnú, bude v nebezpečenstve. Nemôže odísť, kým si nebude istý, že ona je v poriadku. Čo ak potrebuje pomoc? Jeho

pomoc. Nezavolala obyčajný taxík, chcela aby ju odviezol Martin, čo znamená, že mu dôveruje. Uvedomil si, že už nemôže prestať, pokiaľ nevyrieši.

Nebola to však len zvedavosť, ktorá ho tlačila do iných vecí. Ako sa Kati podarilo zmiznúť z auta a potom sa rovnako záhadne objaviť? Prečo samotné dievča predstiera, že nerozumie tomu, čo sa stalo? Je to nejaký spoločný žart medzi chalanmi a Katou? Ale prečo? Takéto zmiznutie len tak ľahko nevyriešite. Ako sa im to podarilo? Nejaký nový typ hypnózy? Ale nie je sugestibilný, už bol testovaný na klinike. Čo sa to vlastne deje?

Martin si kúpil vstupenku a začal kráčať uličkou a obzerat' sa. Bolo poludnie a vonku sa ešte oteplilo. Až teraz si uvedomil, že vyskočil z auta vo svojom značkovom oblečení na také výnimočné dni ako bol ten dnešný: čierny oblek, biela košeľa, čierne kožené topánky, slnečné okuliare. Vyzeral skôr ako ochrankár, než ako návštevník múzea. Martin si vyzliekol sako a niesol ho v ruke. Všade naokolo boli v plnom prúde prípravy na rytierske dni. Vo farebných stanoch boli vystavené artefakty z éry, kostýmy a zbrane. Chlapci a dievčatá v krojoch pozývali návštevníkov vyskúšať si lukostreľbu alebo hru na staré nástroje. Kiosky ponúkali nápoje a jedlo. Martin sa opatrne zahľad do davu ľudí a snažil sa zbadat' Katu. Na priestrannom námestí so studňou bolo veľa návštevníkov, no najviac ich obdivovalo sútok dvoch riek – Dunaja a Moravy pri nízkom kamennom múriku.

Kat'a stála blízko studne, obklopená mužmi, ktorých už Martin poznal. Šofér jej niečo povedal s nahnevaným pohľadom a mával pritom rukami. Odpovedala nemenej nahnevane a pokúsila sa odísť. Holohlavý muž ju chytil za ruku a zabránil jej cestu. Dievča ho náhle odstrčilo. Taška spadla na zem. Vodič chytil dievča za vlasy, zablokoval

všetky jej pokusy o útek, a tak pomohol holohlavému mužovi zmocniť sa tašky. Ľudia, stojaci neďaleko, ostražito hľadiac na bitku, opatrne ustúpili. Martin uvedomil, že pravdepodobne nemôže chlapcov zdolať fyzicky, napriek tomu však bol pripravený ponáhľať sa na pomoc, keď sa z ničoho nič objavil obrovský muž s veľmi vyvinutými svalmi, ktoré sa mu črtali cez džínsy a tričko, a ľahkými pohybmi, ako to vyzeralo zvonku, oboch chlapcov spacifikoval. Martinovi sa do ucha dostala už známa kliatba. A zatiaľ čo sa mladí muži zvíjali v bolestiach, veľký chlapík niečo pošepkal Kati do ucha. Otočila hlavu smerom k skale. Martin sledoval jej pohľad. Na schodoch vedúcich nahor stál starší muž v bielych nohaviciach a polokošeli a takmer nebadane jej mával. Kat'a schmatla tašku zo zeme, znova ju k sebe pritlačila a dovolila veľkému chlapovi, aby ju odviezol. Keď sa priblížili k mužovi, galantne pobozkal dievčaťu ruku a spoločne začali stúpať vyššie po schodoch.

Martin sa pozrel na chalanov. Cítili sa zle: vodič prakticky visel na studni, tlačil si ruky na brucho a z nosa mu tiekla krv, zatiaľ čo holohlavý sa držal za rameno a rukáv roztrhaného trička ledva zakrýval pruhy krvavých škrabancov. Dievča nenasledovali, ani by to nedokázali. Svedkovia šarvátky sa postupne začali rozchádzať a na ich miesto nastúpili noví turisti. Chlapom už nikto nevenoval pozornosť. Martin ich tiež opustil a vydal sa smerom, kde sa mu Kat'a, veľký chlap a muž stratili z dohľadu. Pokojne prešiel cez most a začal stúpať po schodoch, pozorne si prezerajúc každý kút, každý výklenok. Zazrel veľkého muža, stojaceho vyššie za zákrutou, zastavil sa a nechal návštevníkov prejsť pred sebou. Martin začal sledovať trojicu, ktorá stála bokom v tieni skaly pri kovovom plote, akoby sa dívala na nádherný výhľad na dedinu Devín. Martin nepočul, čo hovoria, no snažil sa sledovať ich činy. Kat'a sa usmievala, bola priateľská a spoločnosťou zjavne povzbudená. Bolo

ľahké domyslieť si, že prišla na rande práve s týmto mužom. Ale prečo je s nimi ten desivo vyzerajúci veľký chlap? Jednoznačne nezapadá do rámca romantickej prechádzky. Dievča otvorilo tašku, muž rozložil papier, pozrel sa na predmet vo vnútri, a potom ho schoval. Následne druhý. Súhlasne prikyvoval hlavou. V určitom okamihu muž pritlačil Kaťu k sebe a veľký chlap sa pokúsil vytrhnúť tašku z rúk dievčaťa. Jej tvár sa zmenila. Kričala:

„Povedala som, nie!“

Muži sa usmievali a pokračovali v nepochopiteľnom konaní.

Martin bez rozmýšľania vybehol po schodoch s výkrikom „Bella, Bella“ a zastavil sa pri trojici:

„Nevideli ste malého bieleho psíka, kučeravého, takého malého, ako niekde sem bežal?“ prosebné a s nádejou sa pozrel na mužov. Jeho pozornému pohľadu neušlo, že len čo začal rozprávať, starší pán Kaťu pustil. Veľký chlapík ustúpil, vyslobodil ruku z červenej tašky a zmätene pokrútil hlavou so slovami:

„Nie, nevidel som vášho psa.“

Dievča odskočilo od mužov a nahlas povedalo:

„Ja som vášho psa videla, bežal tam, ukážem vám,“ a ponáhľala sa po schodoch. Martin ju nasledoval a len čo sa ocitli na predposlednej plošine pod vyhliadkou, kde bol napravo vchod do jaskyne s expozíciou a vedľa východ z nej, strčil Kaťu do dverí s nápisom „Nevstupovať“: „Schovaj sa,“ a s krikom „Bella, Bella“ vybehol k ďalšiemu schodisku, ktoré viedlo na vyhliadkovú plošinu.

Keď sa objavil veľký chlap, dievča už nebolo vidieť.

„Kde je?“ spýtal sa zadýchaný.

„Vybehla hore, povedala, že tam videla moju Bellu. Žena ma zabije, ak nenájdem jej milovaného psa.“

Kým Martin stvárňoval nešťastníka pod papučou, objavil sa muž v bielych nohaviciach. Ťažko sa mu hýbalo, ale ponáhlal sa zo všetkých síl. Jeho tvár bola pokrytá červenými škvrnami a na čele sa mu perlil pot. Zastal, aby sa nadýchol, ale do chrbta ho tlačili ďalší návštevníci. Ukázalo sa, že sú to opäť dvaja tí istí chlapíci z džípu. Keď uvideli obra, zostali zmätení.

„Kde je dievča?“ tentoraz vodič džípu zaútočil na veľkého chlapa otázkou.

Skôr ako sa však ten začal pripravovať na ďalší boj a zat'at' päsťe, holohlavý muž skríkol a ukázal na vrchol schodov:

„Tam je.“

Všetci, vrátane Martina, zdvihli hlavy. Dievča mávalo rukou z najvyššieho schodu:

„Hľadáte mňa?“ otočila sa chrbtom a zmizla im z dohľadu.

Ako prvý vybehol na schody vodič džípu, za ním holohlavý, nasledoval veľký chlap a nakoniec muž v bielom obleku. Návštevníci sa rozostúpili. Nechápali, čo sa deje, ale rovnako ako Martin ich zvedavo sledovali.

Martin pozrel späť smerom k jaskyni a snažil sa pochopiť, kedy a ako sa dievčaťu podarilo prekíznúť okolo všetkých bez toho, aby si ju niekto všimol. Váhavo sa začal hýbať, keď sa zrazu ozval ženský krik. Martin najprv stuhol, ale vzápätí sa spolu s ostatnými návštevníkmi ponáhlal na vyhliadkovú plošinu. Na druhej strane priestranného nádvorja, odkiaľ sa otváral nádherný výhľad na Dunaj a Moravu, stála neveľká skupina ľudí a všetci intenzívne hľadeli dole cez kamennú hradbu. Ich tváre, ako aj tvár veľkého chlapa a muža v bielom obleku, boli paralyzované hrôzou, ktorú videli.

„Čo sa stalo?“ pýtali sa zvedavci.

„Dievča a dvaja muži spadli z plošiny,“ odpovedal niekto.

„Nespadli, vzlietli, videla som to,“ trasúcim hlasom povedala žena, ktorá zrejme kričala.

„Najprv skočilo dievča a potom dvaja chalani,“ povedal iný muž.

„Chcete povedať, že dievča a potom muži jednoducho skočili dole?“

„Odleteli priamo pred mojimi očami,“ zopakovala žena. Manžel sa ju snažil upokojiť a ospravedlniť pred zideným davom:

„Je taká ovplyvniteľná.“

„Nebolo to tak,“ povedala sebavedomo mladšia žena. „Práve som sa otočila a sledovala, ako ľudia bežia. Dievča vyskočilo na kamenný múr a za ňou skočili obaja mladíci. Všetci traja spadli.“

„Nie, videla som, ako tento vysoký muž,“ ukázala ďalšia žena na veľkého chlapa, „postrčil tých mladých chlapcov a muž vedľa neho mu pomohol.“

Tí sa v nemom úžase začali ospravedľňovať:

„My sme sa ich ani nedotkli, urobili to sami.“

„Každý videl, že ich prenasledujete,“ kričal niekto z davu.

Martin cítil, ako sa mu chvejú ruky, podlamujú nohy, krúti sa mu hlava. Chytil sa zábradlia, párkrát sa zhlboka nadýchol a potom sa ponáhlal späť k jaskyni. Vošiel do dverí, do ktorých len pred pár minútami strčil Kaťu. Po ostrom slnečnom svetle sa jeho oči hneď neprispôsobili tlmenému osvetleniu jaskyne.

„Konečne. Sú preč?“ hovorilo dievča, kým vyliezalo spod vysokého výstavného stola.

Martin už druhýkrát v ten deň pocítil strach z neznámeho. Zmätene pozrel na Kaťu a mávol rukami, akoby od seba odstrkoval ducha.

„Ďakujem, Martin, prišiel si v poslednej chvíli. Takže si ma

sledoval?“ pokojne sa ďalej pýtalo dievča a oprašovalo si prach z nohavíc.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Martin.

„Áno,“ zdvihla hlavu. Jej otvorený a úprimný pohľad vyjadroval vďačnosť náhodnému záchrancovi a nič viac.

Martin sa snažil dať dokopy.

„Musíme sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostať,“ vyhrkol a ťahal ju k východu z jaskyne.

„Prečo?“ spýtala sa znova prekvapene, ale keď nedostala žiadnu odpoveď, poslúchla.

Keď zostupovali dole, dvaja strážcovia múzea práve bežali smerom nahor. Neďaleko mosta, ktorý viedol na hlavné námestie, stál ďalší strážca múzea a nikoho nepúšťal dnu ani von. Prišlo policajné auto a ľudia z neho smerovali k mostu. Všetci sa postavili bokom, aby políciu nechali prejsť.

„Čo sa deje? Prečo je tu polícia?“ zvedavo sa pýtalo dievča.

„Neviem,“ zaklamal Martin.

Muž, stojaci vedľa neho, však začal nadšene rozprávať o incidente na plošine:

„Predstavte si, že dvaja muži a dievča naraz spadli z vyhliadkovej plošiny.“

„Naozaj?“ spýtala sa úprimne prekvapená.

„Zdalo sa, že prenasledovali dievča a vyskočili sa za ňou aj cez hradby. Žeby nevedeli, že je tam priepať? Mysleli si, že je tam svah a dá sa po ňom zísť dole?“

„Ale to je hlúpe a navyše aj nebezpečné,“ zasiahla žena.

„Myslíte si, že majú šancu prežiť?“ spýtal sa niekto z davu.

„Prežiť?“ odpovedala žena, „Určite sú už mŕtvi. Taká výška!“

„Obídme skalú, aby sme si prezreli miesto nehody skôr, ako ho polícia zablokuje.“

Po dvadsiatich minútach dorazila skupina policajtov. Dôstojník oslovil dav pri moste:

„Vážení návštevníci. Na vyhliadkovej plošine sa stala nehoda. Ak niekto niečo videl, obráťte sa prosím na ktoréhokoľvek policajta a povedzte mu o tom, čo ste videli. Ďakujem.“

Most bol otvorený a dav sa s úľavou ponáhľal k východu.

Martin držal Kat'u za ruku. Pokojne prešli námestím, potom okolo studne, pri ktorej celá dráma začala. Keďže Martin park dobre poznal, vybral sa skratkou po strmom svahu. Dievčina s ním sotva udržala krok a párkrát sa v sandáloch takmer pošmykla.

„Martin, povedz mi, čo sa stalo! Prečo sa tak ponáhľame?“

„Už si počula. Dvaja muži spadli z vyhliadkovej plošiny a, pravdepodobne, zahynuli. Tí dvaja sú tvoji prenasledovatelia z džípu.“

„Čo? Už je po nich? Spadli? Vďaka bohu!“ vyhrkla, ledva potláčajúc radosť.

Martin nervózne pozrel na dievča. Teraz sa už netajila tým, že chlapov pozná. Už ju nezaujímal, čo si Martin myslí. Zhlboka sa nadýchla, usmiala sa a ešte pevnejšie zovrela tašku.

„A aké dievča spadlo s nimi?“ spýtala sa Kat'a.

„Bola si to ty,“ pokojne odpovedal Martin.

„Čože?“ dievča zmätene zastalo. „Veď ja som teraz tu s tebou a žijem.“

„A to je ten problém. Musíme rýchlo opustiť hrad. Budú ťa hľadať.“

„Ale prečo? Na plošine som vôbec nebola.“

„To ešte zistíme. Nezaostávaj.“

A v tichosti pokračovali v ceste.

Martin rýchlo posadil dievča na zadné sedadlo a pokojne, bez toho, aby na seba upútal pozornosť, odišiel z parkoviska. Za zákrutou stál zaparkovaný známy džíp.

Zazvonil mobil. Bol to Róbert.

„Áno, Robo, som tam o pätnásť minút.“

„Kam ideme?“ spýtala sa Kat'a opatrne.

„Najprv vyzdvihneme majiteľa tohto auta.“

„A potom ma vezmete na internát?“

Martin neodpovedal.

Neďaleko luxusného hotela sa zhromaždilo dobre oblečené publikum. Uvoľnení ľudia sa rozprávali, fotili sa, podávali si ruky na rozlúčku a sľubovali si, že sa opäť stretnú. Róberta dlho nechceli pustiť, ledva unikol z kruhu pôvabných žien, keď každú z nich pobožkal na líce.

„Uf, som taký unavený,“ povedal Róbert a klesol na zadné sedadlo. Až potom si všimol dievča a prekvapene naň zísal.

„Oh, máme spolucestujúcu?“ natiahol k nej ruku. „Róbert.“ Šarmantný George Clooney s americkým úsmevom si ju so záujmom prezeral.

„Kat'a,“ povedalo dievča, váhavo zacítiač drahú vôňu jeho kolínskej, a tiež mu ponúklo ruku.

„Rád vás spoznávam. Ste Martinova kamarátka?“

„Robo, Kat'a má problémy. Prenasledujú ju,“ nedovolil Martin odpovedať váhajúcej Kati a vyšiel z hotelového parkoviska.

„Naozaj? A prečo?“

„Myslím, že dôvod je v jej taške,“ povedal Martin bez toho, aby otočil hlavu.

„Čo?“ dievča si pritlačilo tašku k sebe ešte pevnejšie. „Martin, zober ma na internát na Grunty, prosím.“

„A čo tak ísť rovno na políciu? Nahlásiš im, kto ťa prenasleduje a prečo a ako chalani spadli zo skaly. Budeš pod policajnou ochranou.“

„Nie!“ skríklo dievča. „Len nie na políciu.“

„Toto začína byť zaujímavé,“ pousmial sa Róbert.

„Robo, dnes som bol svedkom veľmi zvláštnych vecí.“

„Akých?“

„Najprv Kat'a sa stala neviditeľnou a potom sa ocitla na dvoch miestach súčasne.“

„Oh!“ Róbert s veľkým záujmom pozrel na spolujazdkyňu.

„Nepočúvajte ho, Martin hovorí nezmysly,“ znervóznelo dievča.

„A neustále klame,“ dokončil Martin.

„Tak to nie je dobre,“ konečne zvažnel Róbert.

„Zdá sa, že váš vodič sa zbláznil,“ obrátila sa k nemu dievčina.

„Prepáčte, Kat'a, ale Martinovi stopercentne verím,“ pozrel Róbert do zrkadla a dúfal, že tam stretne Martinove oči.

„Aj vy ste sa zbláznili? Bože, kde som sa to ocitla? Zastavte, vystupujem.“

„Vrátiť sa na internát je pre teba nebezpečné,“ pokojne pokračoval v rozhovore aj šoférovaní Martin.

„Prečo?“

„Ľudia, od ktorých si utiekla, ťa budú hľadať.“

„Nebojím sa ich.“

„A tých z džípu si sa bála?“

Kat'a stíchla.

„Prečo?“ trval na svojom Martin.

„To sa ťa netýka.“

Kat'a našpúlila pery.

Martin si v zrkadle vymenil pohľady s Róbertom.

„Keďže nechcete ísť na políciu a podľa Martina je nebezpečné vracat' sa na internát, odvezieme vás k nám domov. Tam vás nikto nenájde. Budete v úplnom bezpečí,“ pokojne vysvetľoval Róbert. „Dôverujte nám a my sa vám pokúsime pomôcť. Ale jednu vec musíme vedieť – prečo vás prenasledujú?“

Kat'a mlčala.

„Robo, pozri sa, čo má v taške.“

„Nie! Na to nemáte právo. To je moje.“

„My vám nechceme nič vziať, Kat'a. Ale aby sme vám pomohli, musíme vedieť, čo máte v taške.“

„Nepotrebujem vašu pomoc.“

„V tom sa mýliš, Kat'a,“ povedal Martin podráždene. „Ľudia na plošine videli dievča, ktoré skočilo prvé, a za ním skočili dvaja muži. Svedkovia opíšu jej vzhľad, čo mala oblečené, čo držala v rukách. A ak je môj odhad správny, polícia nenájde tretiu mŕtvolu a začne hľadať teba, ale už nie ako obeť, ale ako podozrivého. Zaujímalo by ma, čo povieš polícii? Akým zázrakom nemáš po skoku zo skaly ani škrabanček?“

„Preboha, už si zase pri tom! Čo si blázon?“

„Políciu pravdepodobne bude zaujímať obsah vašej tašky. Čo si myslíte?“ podporil Róbert priateľa.

Kat'a mlčala. Na semafore, kým auto čakalo na zelenú, potiahla kľučku dverí v nádeji, že bude môcť vyskočiť z auta. Ale nevzdávala sa. Keď Róbert videl, že plán dievčat'a na útek zlyhal, pousmial sa a prekypujúc zvedavosťou pokračoval v rozhovore.

„Zaujímalo by ma, ak vás teraz pustíme, kto vás nájde prvý: polícia alebo vaši prenasledovatelia?“

Kat'a mlčala.

„Musím vám povedať, kamkoľvek pôjdete, rýchlo si vás nájdú, bez ohľadu na to, kto. A ak to nechcete, musíte sa na chvíľu skryť. Mám pravdu?“

Kat'a úkosom pozrela na Róberta, no ďalej mlčala.

„Máte veľké šťastie, že ste nás stretli. Považujte nás za svojich strážnych anjelov. Potrebujete pomoc a my sa pokúsime urobiť všetko pre to, aby sme ochránili váš život a vyriešili váš problém. Ale musíme o ňom vedieť všetko. Sme ľudia, ktorí dodržiavajú zákony. A ak tam máte drogy alebo zbrane, odmietame byť vašimi spolupáchateľmi. Len mi povedzte, čo je v taške.“

„Nemôžem.“

„Dobre. Martin, obráť sa a zavez nás na policajné oddelenie.“

„Na políciu nie,“ zakričalo dievča a prosebne našpúlilo pery.

Uvoľnilo prsty a podalo mu tašku. Róbert ju seabavedomo vzal. Chvíľu v nej šušťal, potom rozvinul plátno a vybral jeden predmet.

„Och, Pane bože!“ zapískal Róbert.

Martin sa pozrel do spätného zrkadla a uvidel diadém. Prudko sa otočil nabok a pri najbližšej budove zastavil.

„To je zlato?“ spýtal Martin.

„Veľmi staré zlato. V takýchto veciach sa vyznám.“

Róbert pokračoval v prehrabávaní sa v taške a vytiahol ďalší, tentokrát menší predmet.

„Kat'a, teraz už je jasné, prečo vás prenasledujú. Títo ľudia sa chcú zmocniť obsahu vašej tašky. Ale keďže nechcete, aby sa o ňom dozvedela polícia, znamená to, že tieto veci nie sú vo vašom vlastníctve celkom legálne. Mám pravdu?“

„Je to moje veno. Prisahám. Dostala som ich od môjho starého

otca a on ich dostal od svojho starého otca. Priviezla som si ich z Ukrajiny.“

„Zaujímavé. A zároveň je to dôvod, prečo by sme sa mali porozprávať.“

Kat'a opäť neodpovedala a Martin pokračoval v ceste.

Róbert nakoniec vložil veci späť a tašku vrátil Kati. Objala ju, otočila hlavu a pozerala von oknom. Róbert sa usmial sám pre seba: „Zaujímalo by ma, na čo myslí. Pravdepodobne ma považuje za nejaký druh kriminálneho mocipána. Drží sa však sebaisto, nebadáť štipku strachu. Z rovnováhy ju vyviedla jedine zmienka o polícii.“ Obrátil pohľad na svojho priateľa. Martin šoféroval sústredene, ale rýchlejšie, ako zvyčajne. Róbert si hneď uvedomil, že Martin je nervózny. To znamená, že opäť nedokáže ignorovať nejaký nepochopiteľný a záhadný jav a urobí všetko pre to, aby záhadu rozlúskol.

2.

Leobersdorf, 1975

Podarilo sa! Tobias žiaril šťastím, keď sa mu na model slávnej švédskej plachetnice Wasa z roku 1628 podarilo pripevniť posledné delo. Jeho otec niekde zohnal nákresy lode a on ju už druhý rok precízne montoval. Sám vyrobil každý detail. Jeho vášeň pre lode začala už v ranom detstve. Najprv to bolo čítanie kníh o pirátoch, hľadanie pokladov, potom filmy o námorných bitkách a napokon štúdium historických dokumentov. Pätnásťročný Tobias už presne vedel, čo chce v živote robiť. Jeho snom bolo vytvoriť člň, ktorý by dokázal vyhľadať potopené pirátske lode plné šperkov a vyzdvihnúť ich z morského dna, aby ich mohol študovať. Rodičia sa z vášne svojho syna úprimne tešili a všetkými možnými spôsobmi ho podporovali.

Leto bolo horúce a dusné. Teplo často sprevádzali búrky, ktoré však neprinášali žiadnu úľavu. Tobias pracoval na terase, keď počul poriadny rachot a vzápätí sa ozval ston. Vyskočil, bežal k plotu susedného domu a pozrel sa cez medzeru. Nič nevidel, no ston sa ozýval práve odtiaľ. Obísť celú štvrť by trvalo dlho. Tobias bez váhania schmatol rebrík, oprel ho o plot, preliezol niekoľko schodov a hľadel na cudzí pozemok. Pri stodole pod kopou dreva ležal starý muž. Chlapec napriek tomu, že plot bol dosť vysoký, preliezol ho a zoskočil na trávu. Starostlivo pozbieral časti rozbitého rebríka a odložil ich. Starý muž ležal tvárou k zemi a ďalej nariekal. Tobias sa sklonil k nemu:

„Ste v poriadku?“

Starec sa pokúsil vstať.

„Dovoľte mi, aby som vám pomohol,“ navrhol a chytil starca

za ruku, potom okolo pása a pomaly ho začal zdvíhať. Starý muž od bolesti zovrel zuby a zavrel oči, ale ston potlačil.

„Mám vám zavolať sanitku? Bežím k telefónu.“

„To nie je potrebné, len si musím na chvíľu ľahnúť.“

Dvere na terasu boli otvorené. Tobias sa malými krôčikmi posúval dopredu, snažiac sa úplne prispôbiť starcovi. Tých niekoľko schodov vyšli iba s veľkými ťažkosťami. Vošli do priestrannej, skromne zariadenej obývačky. Naľavo pod oknom bola pohovka prikrytá kockovanou dekou. Tobias opatrne pomohol starému mužovi posadiť sa na pohovku a vzápätí ľahnúť, a pod hlavu mu dal vankúše. Starec znova zastonal, ruky sa mu stále triasli. Tobias ho zbežne prezrel: nebolo vidieť žiadne rezné rany ani krv.

Starec potlačil bolesť a usmial sa.

„Ďakujem. Všetko je v poriadku.“

„Možno by sme predsa len mali zavolať lekára?“

„Netreba. Je to len modrina. Čoskoro to prejde.“

„Prinesiem vám trochu vody.“

Tobias rýchlo našiel kuchyňu a naplnil hrnček vodou. Potom pozrel do mrazničky, odlomil kus ľadu a zabalil ho do uteráka.

„Priložte si to na modrinu, tak to urobila moja mama, keď som spadol.“

„Ďakujem, Tobias.“

„Poznáte ma?“

„Poznám všetkých. Stavíš modely lodí.“

Tobias bol trochu v rozpakoch.

„Prepáčte, hoci sme susedia, nikdy sme sa spolu nerozprávali. Neviem ani vaše meno.“

„Volaj ma Fedor.“